

Pesmi

Milan
Kleč

PISMO kanglico si nosila
v cekarju,
v sosednjo vas
si šla po mleko,
med prsti si vrtela
pismo, ki je včeraj prišlo
zagledala si se vanj
in tiho brala,
za nobeno drugo stvar
se nisi mogla več zmeniti,
lahko bi padlo nate sonce
lahko bi se zvrnile nate smreke
ki si jih ruvala z lepoto,
ko si brala,
lahko bi prišla v usta volka
lahko bi utonila v divjih rekah
ki so se ti nastavljale,
tvoje oči so bile prilepljene
na pismo, a jaz sem te čuval
držal sem sonce, metal proč smreke
odmikal reke in volkove

deklica,
 za hip si se zbrala
 in zagledala zmedo,
 ki si jo lepa storila,
 nasmejala si se mi

*

zdaj si ti ta deklica
 ti, ki bereš to pesem
 samo tebi namenjeno

GOZD, SMREKA navdušena
 si rekla: poglej
 tisti hrib,
 kakšen gozd ima,
 a ko sva dospela,
 je na njegovem vrhu
 rasla samo ena mogočna smreka

RIBNIK v ribniku
 je bilo sila mirno
 vsaka riba
 se je zazrla
 v svojo zvezdo
 in se kot zvezda
 ni niti zganila
 v noči

PTICE, POTI ptice so imele
 nenavadne smeri
 in ko sem malo pregledal
 je bila vsa zmeda v tem
 da so letele nad potmi,
 ki so vrezane v zemlji

TEGA SVET ŠE tega svet
 NI DOŽIVEL še ni doživel
 ne, tega svet
 še ni doživel
 nemogoča je tudi povezava
 s soncem,
 kar prekmalu
 se je pojavila
 ženska
 ki ji ni bilo potrebno
 da me udari
 v trebuh
 če je hotela priti
 do mojega zadnjega smeha
 tega svet še ni doživel
 ne, tega svet še ni doživel

BILA SI ŽENSKA presenečen sem bil
 ko sem te zagledal
 nikdar se te nisem
 dotaknil, pa si že
 mogočna ženska
 in sploh ne vem
 kaj se je spremenilo
 in kje živi
 meni podoben moški,
 tvoje prsi so vendar
 govorile,
 čeprav se nisem nikdar
 z njimi domenil,
 kaj se vendar dogaja
 zgrozil sem se
 in ne morem verjeti,
 postala si ženska
 brez mene,
 prava ženska
 in kaj nisem več
 edini moški

PES kaj vem od kje se je vzela
a očitno je želel biti z nama
in ne vem ali sem pogrešil
ko sem ga zaustavil
in se z njim pogovoril,
tvoje kože nisem želel
deliti, naj bo moja
in tudi ne vem, zakaj me je poslušal
ali mi je nastavil past
in me obenem spraševal
kako daleč sem sploh že prišel

zdaj mi je žal
zelo zelo žal,
saj sem bil brez pameti
tudi kasneje, ko naju je čakal
pred hišo in ga nisem povabil
v najino posteljo,
zjutraj pa ga že več ni bilo

PRIPOVED tisto
je bila pripoved
slavca
ko sva bila v izbi
in sva menila
da sanjava,
bila pa je pripoved
ptice
ki je priletela
pred svojim petjem
in najbolj si zadišala
moja žena,
ko si imela njeno barvo
in skoraj bi pozabila
kako sva si želela
sprehajati
po pripovedi
gozdnega slavca

pripravil si si
pot, slavec
in odletel
iz noči

KOPJA zdaj je na hribu
jelen,
tudi na sosednjem,
podajata si kopja,
ki kot strele
letijo skozi zrak

Janez
Menart

Pesniški prevod — del naše splošne kulture

Glede na velik pomen prevajanja, pri nas o njem na splošno vse premalo pišemo, pa naj že gre za teoretična vprašanja, za pregledovanje in ocenjevanje najrazličnejših prevodov, ali pa za članke in razprave, ki se prevajanja lotevajo s kake druge plati, denimo zgodovinske, pregledne ali načrtovalske. Zlasti ta zadnji pristop je izjemno redek, skoraj zmerom le nekako bežen in drugoten. Zdi pa se mi,

da je čas s svojimi spremembami navrgel nekaj vprašanj, s katerimi se moramo pravočasno soočiti, da ne bi naša kultura kdaj v prihodnje trpela nepotrebne škode. Zato sem se odločil, da po svoji moči pomorem k udelanju poti za prihodnje, zdaj ko je še dovolj zgodaj, in da v zvezi s tem spregovorim o nekaterih praktičnih vprašanjih s področja slovenskega pesniškega prevajanja.

Tako kot povsod po svetu je imelo prevajanje tudi pri Slovencih zmerom zelo velik pomen: od tiska naše prve knjige naprej, ki je bila v glavnem prevod, je za to trditev toliko nespornih dokazov, da bi jih bilo res nepotrebno naštevati. Zato se lahko takoj omejim na ožje področje in svoje misli usmerim na same pesniške prevode.

Že v Trubarjevem *Katekizmu* in protestantskih pesmaricah najdemo v velikem številu tudi prirejene ali čiste prevode tujejezičnih pesmi. Isto velja za poznejše katoliške cerkvene pesmarice. Prevode pesmi najdemo tudi v prvem našem almanahu *Pisanice*. In seveda pri Valentinu Vodniku, ki je med drugimi prvimi stvarmi izdal tudi prvo knjigo pesniških prevodov (*Pesmi za brambovce*). Veliko prevodov je tudi v *Kranjski čbelici* in pri-